

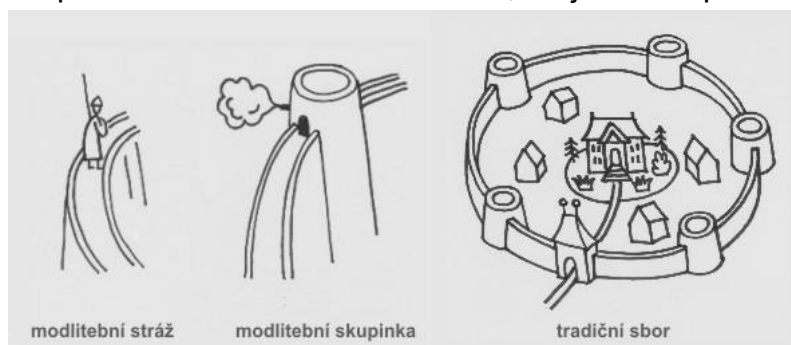
BRATRSKÁ NÁKLONNOST 12) STRUKTURA SÍTĚ II

Harmonie a soulad jsou příznačné pro všechny věci, které stvořil a stále tvoří Bůh. Platí to pro živou buňku, město i pro církev. Je něco, co je tomu všemu společné, abychom se lépe zorientovali? Znovu je tu na pomoc kapka na hladině a měsíční kráter se svojí elementární jednoduchostí vztahu jádro – obal. V buněčném jádře je DNA (deoxyribonukleová kyselina) schopná udržovat a předávat informace, zodpovědné za život, růst i množení celého organismu. Jádro je tedy **autoritou**. Obal tvoří

vlastní tělo, pevně ho vymezuje, chrání, umožňuje pohyb, vnímání a příjem potravy. Analogicky město má svůj chrám, palác (nebo radnici) jako **centrum moci** a hradby (nebo katastrální úřad), které pevně vymezují jeho hranice. V církvi mají tyto věci jen duchovní povahu, nikoliv fyzickou. Jádrem je **uctívání** a hradbami **modlitba**. Jde o jiný druh modlitby, než tomu bylo u Zbožnosti. Tam modlitba měla funkci antény a čtení Bible bylo uzemněním. Šlo o každodenní ukotvení ke Kristu a osobní, niterné spojení s Kristem. Tady jde o modlitbu přímluvnou a o modlitbu duchovního boje. Přimlouváme se za město i za celý národ, za vládu a místodržitele a za různé oblasti veřejného života. V duchovním boji máme od Pána autoritu svazovat temné síly a kácet satanské trny ovládající město. Do toho je ale moudré vstupovat pouze organizovaně a pod prorockým vedením. Je zřejmé, že např. v Pergamonu neměl anděl církve na něco takového dostatek moci a nebyl za to Bohem kárán. Některé církve nebo jedinci se zúčastňují tzv. „modlitební stráže“.

Je to osobní závazek se pravidelně v určitou hodinu (třeba 2x týdně) přimlouvat za město, za vládu apod. Také jsem se zúčastnil, když to probíhalo v našem sboru a vím, že jsem si opravdu připadal jako na vojně, když jsem měl stráž a musel se samopalem obcházet celý muniční areál ležící mimo kasárna někde v lese kolem dokola několikrát za noc. Modlitební stráž jsem prožíval velmi podobně, vnímal jsem, že jsem možná jediný v celém městě, který se

právě v tu noční hodinu modlí. Přimlůvce tedy jakoby obchází po hradbách celé město. Mnohem lepší palebné postavení má domácí modlitební skupinka, když se rozhodne pro přímluvnou modlitbu. Bratrská synergie – modlitební součinnost bratří vypůsobí výrazně exponenciální nárůst moci. Domácí skupinka tak představuje mocnou pevnostní baštu zpevňující hradby.

V pomyslném duchovním centru každého křesťanského sboru může být jen to, co se duchovně svým významem blíží předobrazu svatyně svatých jeruzalémského chrámu a tím je **společné uctívání**. Tradičně je to fara (kostel) jako místo pravidelných nedělních bohoslužeb, ale může to být jakékoliv jiné společné shromáždění na

jakémkoli jiném místě (náměstí, louka, les), kde jsme společně shromážděni v přítomnosti Boží slávy ve chvalách a uctívání. Ježíš řekl samařské ženě u studny:

Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. (Jan 4,23)

Nezáleží tedy na místě nebo budově, ani na dni nebo způsobu organizace, záleží jen na Duchu a pravdě. Stále však zůstává, že uctívat máme, neboť je to údajně nejvyšší duchovní úkon jakého je lidská duše schopná a také převážně jen při uctívání máme možnost přebývat společně v přítomnosti Boží slávy, která kdysi naplňovala chrám. Uctíváme obvykle společným zpěvem, ale také modlitbou, kterou Bible nazývá

sbor s důrazem na skupinkový život

dobrořečením. To ovládá málo kdo. Proto si myslím, že uctívání je ve strukturálním jádře sboru jako těla Kristova. Bez ohledu na to, že to často nebývá činnost nejdůležitější, je podle mého soudu nejduchovnější. Sbory, jejichž organizační struktura klade důraz na duchovní život ve skupinkách (kázání a rozbor Slova, diskuse, pastorační služba apod.), mají prostor k uctívání i tam. Skupinky se stávají malým shromážděním. Místo chval a uctívání lze přirovnat k zahradě, neboť i v centru nebeského Jeruzaléma je zahrada se stromem života uprostřed.

Místo stromu jsem na obrázku použil podobenství fontány „živých vod“, které také Biblicky poukazují k Duchu svatému a jménu Ježíš.

... budeš jako zahrada zavlažovaná, jako vodní zřídlo, jemuž se vody neztrácejí. (Izajáš 58,11)

S veselím budete čerpat vodu z pramenů spásy. V onen den řeknete: „Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno!“ (Izajáš 12, 3-4)

„Kdo by se však napil vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému.“

(Jan 4,14)

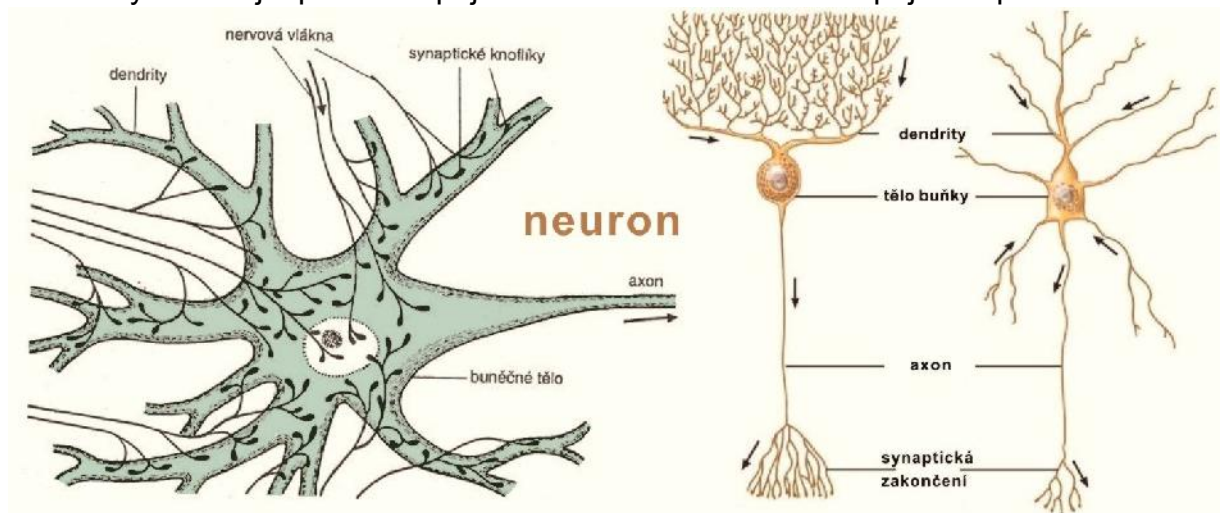
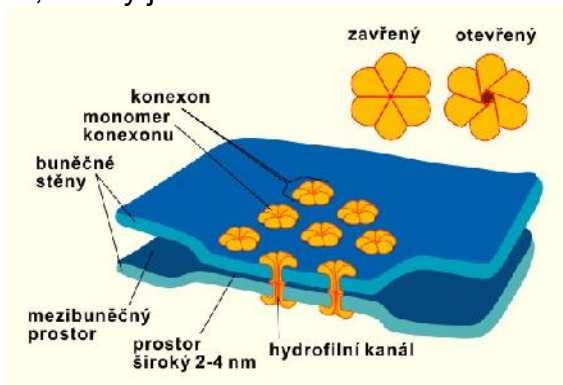
Takto velmi telegraficky a zjednodušeně jsem chtěl dát do souvislostí, že i každý sbor má strukturu živé buňky a zároveň je vlastně malým městem ve městě. Každý přímluvce tak obrazně řečeno neobchází jen hradby svého vlastního sboru, ale také pomyslné „hradby“ celého města, za které se modlí. Je-li tedy proměna našich měst prorockou vizí do budoucnosti, jak to potom vypadá v ponebesí nad našimi městy? V jednom proroctví o jednom českém městě bylo řečeno, že tam jsou čtyři mocnosti, čtyři satanské trůny, které byly konkrétně pojmenovány. Tyto trůny držely nad městem ze čtyř stran temnou deku, bránící pozeňání a prosperitě v hospodářském a veřejném životě města. To proroctví mělo další dramatické pokračování, ve kterém sice trůny padly, ale ta deka pak spadla na město a jenom množství dalších intenzivních modliteb křesťanů tu deku mohlo postupně rozpustit. (Město, ani detaily neuvádím, abych se zbytečně nedopustil zkreslení.) Mne na tom zaujal jiný detail a sice to, že mocnosti spolupracují. Jestliže temné síly mohou spolu držet jednu deku nad městem, jakým způsobem my z různých církví našich měst podporujeme společnou synergii svých sborových andělů? Znovu je důležité si uvědomit do jaké míry chápeme význam Bratrské náklonnosti, ve které je Duch Kristův přítomen ne jen v nás, ale i mezi námi v našich vztazích a komunikaci, tedy i v tom, co nás propojuje.

Takový člověk se nedrží hlavy, Krista, z níž celé tělo, pevně spojené klouby a šlachami, roste Božím růstem. (Koloským 2,19)

Ted' neřeším člověka, který se nedrží hlavy, ale všímám si toho, že i Bible počítá s tělem, které je pevně propojeno. Ta vzájemná propojenost je neméně důležitá, neboť tvoří vlastní strukturu těla. V těle to nejsou jenom šlachy a klouby, ale celé systémy

sítí prostupujících celé tělo. Cévní a žilní systém rozvádí kyslík do všech orgánů a údů těla a nervový systém zase zprostředkovává jak autonomní kontrolu těla, tak i smyslové vnímání, myšlení a pohyb celého těla, řízený jedinou vůlí.

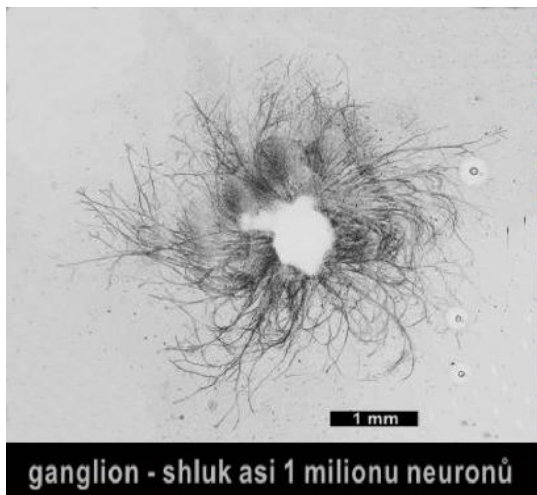
Tělesné buňky všech orgánů a údů mají spíše kompaktní, kulovitý tvar, vzájemně se dotýkají a tvoří buněčnou tkáň. Jsou vzájemně propojeny jakýmsi nýtky, z nichž některé jsou průchozí a buňky tak mohou komunikovat mezi sebou a předávat si potřebné látky. Nervová buňka (neuron) vypadá jinak. Není kompaktní, ale naopak hvězdicovitě paprscitá a jednotlivé výběžky (dendrity) jsou bohatě rozvětvené. Výstupní výběžek (axon) je obzvláště dlouhý, je to jakási komunikační dálnice mířící k jiným neuronům. Neurony se mají rádi a velmi horlivě vyhledávají společná spojení. U malého dítěte se ta spojení teprve tvoří a dítě

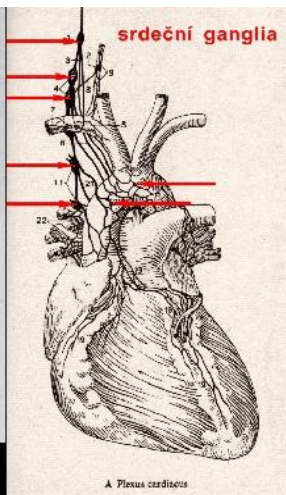
začíná vnímat, myslet a poznávat, hodnotí a uvědomuje si souvislosti. Některá spojení se záhy ruší, to když dítě přehodnocuje a opravuje své úsudky. Dítě je přímo puženo k poznávání, neurony v jeho mozku se přímo opřekotně dotýkají svými výběžky jeden druhého a dítě je za to odměňováno slastným pocitem, neboť čím více spojení, tím více endorfinu se může „vylít“ a dítě prožívá radost z poznávání. Občas to můžeme prožít i my dospělí, třeba při čtení Bible, když narazíme na jednu myšlenku, která nám téměř lavinovitě odpoví na desítky skrytých otázek, které až dosud zůstávaly nezodpovězené. K tomu se záhy přidruží celá řada dalších poznatků, které se téměř jakoby samy uspořádají do nových souvislostí. Je to opravdu jako kdyby se nám rozsvítilo. Bůh to zařídil tak, že se nám mozek odmění radostným pocitem z objevování.

Také města nejsou vymezena jen svým teritoriem, ale komunikují mezi sebou. Není to jen dopravní síť silnic a železnic umožňující pohyb mezi městy, ale i různé telekomunikační sítě, telefon, pošta, fax a v poslední době především internet, tedy síť, s jejichž pomocí města komunikují. K městům proto organicky patří i to, co je za jejich „hradbami“ a co je propojuje s okolním světem a jinými městy.

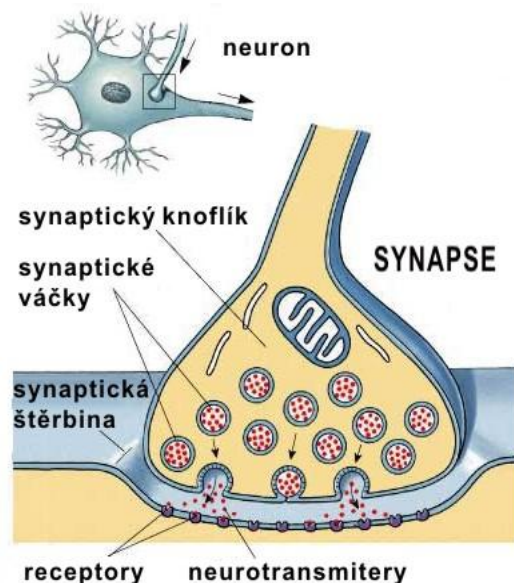

ganglion - shluk asi 1 milionu neuronů

Jak vlastně komunikují neurony? Jednotlivá spojení se nazývají **synapse** a dějí se pomocí synaptických knoflíků, takových paciček, kterými se neurony vzájemně dotýkají. Neurony se shlukují v gangliích, jsou to jakási velkoměsta nervových buněk, velká i několik milimetrů a čítající až milióny neuronů. Vyskytují se jak v mozku (bazální

ganglia se nacházejí v amigdale v centru mozku), tak i podél míchy a přímo u důležitých orgánů. Obrázek ukazuje nervovou soustavu srdce a všechny ty malé uzlíky na nervových vláknech jsou ganglia, statisícová města neuronů vzájemně propojených synapsami a plní společný, konkrétní úkol. Ganglia tvoří těla neuronů, vlastní nerv je tvořen jen jejich výběžky. Přenos informací se odehrává pouze v té miniaturní mezeře mezi synaptickým knoflíkem a tělem jiného neuronu. Tam se přemísťují chemické látky zvané neurotransmitery (dopamin, endorfin, adrenalin apod.), zároveň prý proběhne elektrický impuls a myšlenka (nebo reakce orgánu) může začít. Někde jsem kdysi četl, že jediný synaptický spoj (nebo rozpoj) zcela změní psychický obraz člověka, jindy však nepatrné hnutí mysli, třeba při práci, vyvolá myriády synaptických spojů a rozpojí v celém mozku. (Nevím jak věda dnes pokročila v mapování souvislostí mezi geometrií synaptických spojů a rozpojí a subjektivním psychickým obrazem člověka. Asi nic moc.) Vstupní i výstupní **branou** nervové buňky je tedy onen synaptický knoflík.

Také města mají své vstupní brány, které zvláště ve starověku měly důležitou funkci. Brány v městských hradbách nebyly jen vrata ve zdi, ale byly to mohutné pevnostní věže s místnostmi v patře, ve kterých zasedali přední mužové města, aby rozhodovali o vojenských, politických, hospodářských i jinak veřejných záležitostech města. Proto také autority každého zdravého křesťanského sboru, by měly v centru sboru uvolnit místo Duchu svatému a zasedat v bráně.

Boaz vystoupil k bráně a posadil se tam. - - - Boaz pak vybral deset mužů z městských starších a požádal je: „Zasedněte zde.“ A oni zasedli. (Rút 4,1-2)

Dokonce i králové zasedali v bráně. O králi Davidovi je psáno:

Král tedy vstal a usedl v bráně. Všemu lidu bylo oznámeno: „Hle, král sedí v bráně.“ I vyšel všechen lid před krále. (2. Samuelova 19,8)

Pojem brána má v Písmu mnohem širší význam, než jen brána města. Bránu mělo i chrámové nádvoří, ale také každá usedlost. Na ně pak židé umísťovali jako znamení své víry a svého vyznání Boží slovo.

Napišeš je na veřeje svého domu a na své brány. (Pátá Mojžišova 11,20)

Pro nás je to pak slovo o našich ústech, neboť i ta jsou branou našeho nitra a jazyk jeho delegovaným zástupcem, který v bráně úst „zasedá“.

**Konejte toto: Mluvte každý svému bližnímu pravdu. Vynášejte ve svých branách pravdu a pokojný soud. (Zacharjáš 8,16)
 Čím srdce přetéká, to ústa mluví. (Matouš 12,34)**

Brána tedy není jen synaptickým spojem a komunikačním kanálem s vnějším okolím buňky, člověka, města, sboru, ale i legitimním zástupcem a delegovanou autoritou jádra (DNA, srdce, vlády, Krista). Když se seznamují s tím, jak náruživě se k sobě mají nervové buňky, jak spolu komunikují a vyhledávají stále nová spojení, začínám rozumět tomu, co je asi míněno tím, že tělo Kristovo zatím funguje jen sotva na 5% jak by mělo. Pokud začneme mít zájem, aby náš Pán zakoušel více radosti ve své mysli (těle), měli bychom více komunikovat, vytvářet nová spojení a součinnost. Ježíš miluje, když se sejdou křesťané z různých denominací a sjednotí se na společných modlitbách. Když se na společné vizi za město shodnou i církevní autority z různých sborů města, vypůsobí bratrská synergie takový nárůst moci, že satanské trůny musí padnout. Nestačí tedy, když se několik církví modlí za město separovaně. Podařilo se to Francisu Frangipanovi v americkém městě Cedar Rapids. Na neutrálním místě, (na radnici města) se pravidelně scházeli vedoucí nebo jejich zástupci z různých sborů a církví města ke společným modlitbám a už za několik týdnů zaznamenali výrazný pokles zločinnosti v Cedar Rapids. (viz. Francis Frangipane – Boží dům)

Myslím si, že otázka toho, jaké trůny vládnu nad našimi městy v ponebesí je důležitější a aktuálnější pro naši vizi, než sledování církevních tradic. Je jistě velmi problematické, že také denominace tvoří úplně jinou síť a jinou strukturu než města, neboť i celá historie má také nějaký svůj otisk v ponebesí, ale to by nemělo být na závadu. Je proto třeba hledat moudrost přímo od Pána pro každou situaci zvlášť, jak to vše skloubit, aby si nic vzájemně nepřekáželo.

Letos (2010) v prvním čísle časopisu The Morning Star vyšlo proroctví od českého autora, (staršího sboru KS Žďár nad Sázavou), které také mluví o jakési nové Boží síti, připravené v ponebesí nad českou zemí a celou planetou. Toto je jeho část:

Druhou fází je sjednocení křesťanů. Nebude to znamenat spojení církví, přestože se i toto může dít, ale bude to propojení Božích dětí poutem lásky, důvěry a přátelství. Vidím Boha jako pavouka, který usilovně, rychle a přesně tká svou síť. Je to dokonalá práce a jde mu dobře od ruky. Jeho pavučina spojuje křesťany z různých církví, hnutí, národů a zemí pevnými, neskutečně pružnými a téměř neviditelnými pavučinami. Jsou to lehká, vzdušná, ale nesmírně silná pouta mezi lidmi, kristovci. Bůh při této práci vůbec nehledí na stávající struktury, hranice a vazby mezi stávajícími denominacemi. On si to dělá po svém. Kdo chce, může být v jeho síti.

